

ærede Medlems Forhandlingsvillie munder ud i, at han i Aften siger: Jeg vil nu ikke have et saadant Raad. Hvis jeg nu paa min Side sagde: Jeg vil have et saadant Raad, saa var Forhandlingsvejen ikke saa let at finde. Men jeg har ikke sagt det, jeg har i Dag udtrykkelig sagt, at jeg kan forhandle om, af hvilken Karakter dette Organ skal være, om dets Sammensætning, dets Opgaver og Beføjelser. Det ærede Medlem kommer og erklærer kategorisk, at han vil ikke have noget Raad (*N. Neergaard*: Som det er foreslaaet). Det glæder mig, at det ærede Medlem nu retter det derhen, at det kun er, som det er foreslaaet, han ikke vil have det; saa er jo Vejen aaben trods det ærede Medlems uheldige Udtryk før. Det ærede Medlem har tidligere vist, at han er om ikke Tilhænger af Enevælde, saa Tilhænger af Bankvælde, thi da han i sin Tid overlod nogen at sørge for Valutaen, var det ikke et Raad, paa hvilket Rigsdagen havde Indflydelse, men saa var det Nationalbanken og de private Banker, der med Hensyn til Kreditindskrænkning og andre Foranstaltninger fik fuld Handlefrihed uden Indseende fra nogen Side.

Jeg maa ogsaa sige ligesom det ærede Medlem Hr. Rode, at det var en ejendommelig Illustration, det ærede Medlem forsøgte at give af de Ulykker, der kunde opstaa af et saadant Raad. Jeg kan ikke forsvare Erhvervslivets Folk bedre, end det ærede Medlem Hr. Rode har gjort; jeg maatte ellers opfatte det som min Pligt at gøre det. Jeg kan ikke tro, der er Basis for den Karakteristik, som det ærede Medlem gav af Handels- og Industrifolkene, at de skulde være saa mærkelig ledeløse Folk, der faldt om, saa snart der blev en Smule Uro paa Valutamarkedet. Derfor tror jeg heller ikke, at de skulde være nogen Fare for Raadslagningen, hvor disse Folk jo ikke bliver ene, men hvor der ogsaa bliver Rigsdagsfolk og andre, som vil øve en beroligende Indflydelse, hvis der virkelig hos nogle af dem skulde opstaa en saadan Uro, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard skildrede.

Det ærede Medlem sagde, at hvis vi havde haft et saadant Raad, saa kunde vi have risikeret nu at have gennemført den af Grosserer-Societetet foreslaaede Rationering; thi, sagde det ærede Medlem, saa vidt jeg forstod: Det var som Manna for Socialdemokratiet. Jeg har nu aldrig smagt Manna, men derfor kan det maaske godt være noget lækkert: men den Rationering, som Grosserer-Societetet foreslog, tog vi Afstand fra, fordi den ikke egnede sig for Gennemførelse. Dette Standpunkt stod jeg ogsaa

paa i Sommer, da disse samme Grosserere, der altsaa bestandig befinder sig i Panikstemning, stadig mente, at denne Rationering var det forstandige. Jeg har altsaa ikke slubret Manna i mig, som det ærede Medlem formodede (*Socialministeren* [Borgbjerg]: Det gør man ikke). Ja, jeg ved ikke, om man slubrer Manna i sig.

Saa gav det ærede Medlem sig sluttelig til at tale om det beskedne Resultat, her er foreslaaet, men sikret fuldt ud ved Nationalbankens finansielle Magt. Det kan senere formentlig blive klaret, hvad det ærede Medlem mener med Nationalbankens finansielle Magt. Efter den Overenskomst, der er sluttet med Nationalbanken, er det, den skal sætte ind paa Opgaven, begrænset til Overskuddet, Udbyttet i to Aar, vel en 20—30 Mill. Kr., eller hvor meget der nu bliver Tale om; det er den efter Overenskomsten pligtig til at sætte ind, og jeg vil ogsaa antage, at det kan blive vanskeligt nok at tvinge Nationalbanken til at gaa ud over denne sin Evne.

Noget andet er, om dette Udtryk, som det ærede Medlem gentagne Gange har talt om, „saa vidt og saa længe“ — og som unægtelig er en Bestemmelse, som Nationalbanken paa Grund af den Frygt, der var til Stede hos visse, har ment, at den maatte have —, om man kan faa dette slettet; det afhænger ganske sikkert af, i hvilken Grad man tilbyder at gennemføre de Støtteforanstaltninger, som Nationalbanken vil have. Hvis dette er muligt, mener jeg, det er muligt at faa denne efter nogles Mening kedelige Sætning strøget; og jeg har, som jeg alt har sagt, intet derimod. Men jeg maa være enig med det ærede Medlem Hr. Rode i, at det var en besynderlig Form for Tale, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard anvendte, da han sluttelig omtalte dette; da var jeg unægtelig imponeret, det maa jeg tilstaa, da jeg erfarede, at dette skulde være Tegn paa Eftergivenhed af en saadan Art, at det ærede Medlem kunde bruge de Udtryk, som han gjorde. Det forbavtede mig, at han vilde gøre det; men det skal jeg nu ikke opholde mig videre ved. Jeg har sagt, hvordan denne Bestemmelse er fremkommet, og jeg maa tilstaa, at jeg sikkert har deltaget flere Gange end det ærede Medlem Hr. N. Neergaard i disse Forhandlinger, og jeg har altid søgt at opnaa det bedst mulige ved at være vidende om, hvilken Magt jeg repræsenterede, men samtidig har jeg heller ikke undervurderet, hvilken Magt de andre repræsenterede.

Jeg tror ikke, det kan nytte, hverken naar vi kommer til Nationalbanken, eller